Prima instanță: Judecătoria *****, sediul Centru Judecător: Angela Ciubotaru
Dosarul nr. 2rc-291/24
2-24097088-02-2rc-26092024

D E C I Z I E
Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

27 februarie 2025 mun. *****

în componența:
Președintele ședinței, judecător Ruxanda Pulbere
Judecătorii Roman Pascari şi Ala Malîi

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian împotriva încheierii Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de asigurare a acţiunii depusă de The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de The PUMA SE company împotriva IURAN & CO SRL, intervenient accesoriu Serviciul Vamal al RM, cu privire la privind apărarea drepturilor exclusive asupra mărcilor,

c o n s t a t ă:

La data de 29.08.2024, The PUMA SE company, prin intermediul avocatului CHIROȘCA DORIAN, a depus cerere de chemare în judecată împotriva IURAN & CO SRL, intervenient accesoriu Serviciul Vamal al RM cu privire la privind apărarea drepturilor exclusive asupra mărcilor.

Prin încheierea din 03 septembrie 2024 cererea de chemare în judecată a fost acceptată în procedură contencioasă, fiind fixată ședința de pregătire a cauzei către dezbaterile judiciare pentru data de 09 octombrie 2023 ora 10:30.

Totodată la cerere de chemare în judecată avocatul reclamantei a anexat o cerere privind asigurarea acțiunii, prin care a solicitat aplicarea sechestrului asupra produselor reținute de către Serviciul Vamal de la compania pârâtă IURAN & CO SRL, și anume a mărfurilor acoperite de marca nr. 426712 în cantitate de 24 de perechi de încălțăminte reținute pe data de 15.07.2024 de Biroul Vamal Centru,

precum și aplicarea în privința pârâtei IURAN & CO SRL a interdicției privind importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare cu marca nr.426712 care aparține companiei PUMA SE, cererea este întemeiată în baza articolelor 9, 64, 68 din Legea nr.38 din 29.02.2008 privind protecția mărcilor, 174, 175, 177 din Codul de procedura civilă.

Afirmă reclamanta, că importul de către compania pârâtă a mărfurilor, care poartă mărcile companiei reclamante aduc prejudicii grave acesteia, iar în scopul de a stopa încălcarea continuă a drepturilor exclusive ale titularilor de drepturi, legiuitorul a oferit acestora posibilitatea legală de a dispune de măsuri de asigurare a acțiunii prevăzute de art. 68 al Legii privind protecția mărcilor care stipulează că, dacă s-a constatat faptul sau iminența încălcării drepturilor asupra unei mărci, instanța de judecată poate, la cererea titularului de drepturi, să instituie măsuri de asigurare a acțiunii privind încălcarea drepturilor împotriva contravenientului și/sau intermediarilor.

Menționează reclamanta, că mărfurile reținute de la compania pârâtă, urmau a fi supuse procedurii legale de distrugere în conformitate cu prevederile Codului Vamal al RM potrivit căruia, mărfurile în privința cărora s-a dovedit că aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală nu pot fi introduse sau scoase de pe teritoriul vamal al RM ori din zonele economice libere sau antrepozitele vamale, depozitele provizorii, nu pot fi importate, exportate, reexportate, plasate sub un regim vamal suspensiv, plasate în circuitul comercial, acestea urmează a fi distruse conform normelor legale în vigoare fără a suporta cheltuieli din partea statului, în termen de 90 de zile lucrătoare, din momentul constatării că mărfurile aduc atingere dreptului de proprietate intelectuală.

Indică reprezentantul reclamantei faptul că, compania reclamantă a somat Serviciul Vamal și compania pârâtă în vederea inițierii procedurii de distrugere a lotului de marfă reținut, întrucât s-a constatat că acesta aduce atingere drepturilor de proprietate intelectuală a companiilor reclamante, însă până la înaintarea prezentei cereri, compania reclamantă nu au primit nici un răspuns în acest sens.

Prin încheierea Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian privind aplicarea măsurii de asigurare a acţiunii.

În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că asigurarea acţiunii civile trebuie să fie dispusă legal, conform procedurii stabilite, să corespundă scopului legitim şi să fie proporţională, adică ingerinţele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate întro măsură rezonabilă de protecţia anticipată a drepturilor reclamantului.

Astfel, la caz, nu se justifică de scopul legitim şi nici de principiul procesului echitabil asigurarea acțiunii în sensul formulat, iar aplicare măsurilor de asigurare solicitate ar echivala cu expunerea/soluționarea fondului cauzei.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 13 septembrie 2024, The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii atacate cu soluționarea problemei în fond, prin admiterea cerinței de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii solicitate de partea reclamantă.

În motivarea cererii de recurs partea a indicat, că instanța de judecată nu a examinat incidentul procesual sub toate aspectele și nu atribuit o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, nedelimitând suficient de diligent pericolul emitent de neexecutare a unei eventuale hotărâri, în cazul neaplicării măsurilor asiguratorii.

Susține că, instanța de judecată, a omis să se expună asupra argumentelor invocate, menționând doar faptul că solicitarea înaintată nu are nici o tangență cu obiectul acțiunii și asigurarea executării cerințelor înaintate pentru soluționare nu poate fi realizată, or, instanța de judecată va dispune doar sechestrarea bunurilor până la soluționarea litigiului, ceea ce nu prezumă că ar fi o incursiune în fondul cauzei.

Specifică că, sunt greșite concluziile instanței de judecată care afirmă că mărfurile nu au fost introduse în RM și că recurentul nu a motivat de ce solicităm aplicarea sechestrului, or în cazul în care nu va fi dictată asigurarea acțiunii, mărfurile vor fi eliberate și Serviciul Vamal și va fi imposibil pe viitor să execute hotărârea instanței de judecată care ar putea să constată că mărfurile sunt contrafăcute.

Consideră că instanța de judecată la soluționarea chestiunii aplicării măsurilor de asigurare urma să se pronunțe asupra tuturor argumentelor invocate de părți, atât în susținerea cererii date, cât și în contradictoriu. Or, omiterea motivării neadmiterii argumentelor părții în proces se consideră ca nesoluționarea fondului cauzei și, respectiv, încălcarea dreptului la apărare.

Menționează că, la examinarea cererii de asigurare a acțiunii se va urmări raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asigurătorii; dacă există *periculum in mora* **(pericol** de dispariție, degradare, **înstrăinare,** risipire a bunului sau proasta administrare); asigurarea unui echilibru între interesele părților cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate e în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

În acest sens, a făcut referire și practica CtEDO, astfel în cauza Banca Vias c. Moldovei din 06.11.2007 (nr. 32760/04), Curtea de la Strasbourg a constatat violarea de către Republica Moldova a art. 6, paragraf 1 din Convenție pentru imposibilitatea de executare a hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului, din motivul omisiunii instanței de judecată de a aplica măsuri de asigurare, *„[...] notând că statul are obligația pozitivă să organizeze un sistem de executare al hotărârilor judecătoreşti care să fie efectiv atât în drept, cât şi în practică, precum şi să asigure executarea acestora fără întârzieri ne cuvenite. Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și nu o fac, inacțiunea lor poate angaja responsabilitatea statului în temeiul art. 6 alin. (1) a Convenției”.*

Solicită instanței de recurs de a constata faptul că, în speța dată, asigurarea acțiunii urmează a fi dispusă prin aplicarea sechestrului asupra produselor reținute de către Serviciul Vamal de la compania pârâtă IURAN & CO SRL, și anume a mărfurilor acoperite de marca nr. 426712 în cantitate de 24 de perechi de încălțăminte reținute pe data de 15.07.2024 de Biroul Vamal Centru, precum și aplicarea în privința pârâtei IURAN & CO SRL a interdicției privind importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare cu marca nr.426712 care aparține companiei PUMA SE.

Intimatul, fiind informați despre examinarea recursului, nu au depus referință la acesta și nu a prezentat opinia sa vis-à-vis de problema dedusă judecății.

Studiind materialele dosarului în coroborare cu pretențiile recurentei, motivele de fapt și temeiurile de drept expuse și invocate de aceasta în cererea de recurs, coroborate cu legislația pertinentă și materialele pricinii, Colegiul consideră recursul ca fiind unul neîntemeiat şi care urmează a fi respins din următoarele considerente.

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile, calculat de la data comunicării încheierii.

După cum s-a indicat anterior, The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian, a declarat recurs la 13 septembrie 2024 împotriva încheierii Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024. Astfel, Colegiul atestă recursul ca fiind declarat în termen.

Cadrul legal pertinent aplicabil speței.

Conform prevederilor art. 423 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanţă poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părţi şi de ceilalţi participanţi la proces în cazurile prevăzute de prezentul Cod şi de alte Legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfăşurarea de mai

departe a procesului. La fel, potrivit art. 181 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii poate fi atacată cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curțile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform prevederilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În corespundere cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea atacată.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanţilor la proces judecătorul sau instanţa poate lua măsuri de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. 175 Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174 Cod de procedură civilă, fiind admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii, dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

Starea de fapt și circumstanțele pricinii. Aprecierea instanței de recurs.

După cum s-a indicat, la 29.08.2024, The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian, a depus cerere de chemare în judecată

împotriva IURAN & CO SRL, intervenient accesoriu Serviciul Vamal al RM cu privire la privind apărarea drepturilor exclusive asupra mărcilor.

Totodată la cerere de chemare în judecată avocatul reclamantei a anexat o cerere privind asigurarea acțiunii, prin care a solicitat aplicarea sechestrului asupra produselor reținute de către Serviciul Vamal de la compania pârâtă IURAN & CO SRL, și anume a mărfurilor acoperite de marca nr. 426712 în cantitate de 24 de perechi de încălțăminte reținute pe data de 15.07.2024 de Biroul Vamal Centru, precum și aplicarea în privința pârâtei IURAN & CO SRL a interdicției privind importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare cu marca nr.426712 care aparține companiei PUMA SE, cererea este întemeiată în baza articolelor 9, 64, 68 din Legea nr.38 din 29.02.2008 privind protecția mărcilor, 174, 175, 177 din Codul de procedura civilă.

Prin încheierea Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian privind aplicarea măsurii de asigurare a acţiunii.

În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că asigurarea acţiunii civile trebuie să fie dispusă legal, conform procedurii stabilite, să corespundă scopului legitim şi să fie proporţională, adică ingerinţele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecţia anticipată a drepturilor reclamantului.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 13 septembrie 2024, The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii atacate cu soluționarea problemei în fond, prin admiterea cerinței de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii solicitate de partea reclamantă.

Colegiul atestă despre corectitudinea și legalitatea soluției date de prima instanță. Or, după cum a fost indicat anterior, conformitate cu prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 118 coroborat cu art. 121 Cod de procedură civilă, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptului, că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de partea interesată ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

La capitolul respectiv Colegiul accentuează, că unicul motiv pentru care pot fi aplicate măsurile de asigurare a acțiunii este riscul de a nu fi executată eventuala hotărâre judecătorească pronunțată la acțiunea înaintată de partea reclamantă.

Totodată, Colegiul civil specifică că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii. Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

În circumstanțele descrise Colegiul atestă, că instanța de fond corect a concluzionat despre netemeinicia cererii privind asigurarea acțiunii, deoarece asigurarea acţiunii civile trebuie să fie dispusă legal, conform procedurii stabilite, să corespundă scopului legitim şi să fie proporţională, adică ingerinţele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecţia anticipată a drepturilor reclamantului/recurent.

Colegiul reține întemeiată concluzia instanței de fond de a respinge și solicitarea privind aplicarea în privința pârâtei IURAN & CO SRL a interdicției privind importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare cu marca nr.426712 care aparţine companiei PUMA SE. Or, nu se justifică de scopul legitim şi nici de principiul procesului echitabil asigurarea acţiunii prin „aplicarea în privința pârâtei IURAN & CO SRL a interdicției privind importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare cu marca nr.426712 care aparține companiei PUMA SE” atunci când acest capăt de cerere este nemijlocit legat de fondul cauzei precum și depășește solicitările înaintate prin cererea de chemare în judecată.

Sau se reține că, prin cererea de chemare în judecată, se solicită, printre altele: interzicerea importului neautorizat de către compania IURAN & CO SRL a mărfurilor acoperite de marca nr.426712 în cantitate de 24 de perechi de încălțăminte reținute pe data de 15.07.2024 de Biroul Vamal Centru, iar prin cererea privind asigurarea acțiunii se solicită: aplicarea în privința pârâtei IURAN & CO SRL a interdicției privind importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare cu marca nr.426712 care aparține companiei PUMA SE, adică, nu numai în privința celor 24 de perechi de încălțăminte, dar în

general importul și comercializarea produselor ce conțin desemnările identice sau similare.

Respectiv, instanța de fond corect a menționat că, prin aplicarea măsurilor solicitate, se va soluționa, anticipat litigiul, or dispunerea asigurării, în acest sens, ar însemna și favorizarea reclamantei, în situația în care obiectul acțiunii nu este unul incontestabil și cert, iar temeinicia acțiunii urmează a fi soluționată, la etapa cercetării judecătorești.

Colegiul în acest sens reține, că potrivit jurisprudenței de principiu a CtEDO, caracterul efectiv al hotărârilor judecătorești presupune nu numai dreptul părților de a-și prezenta argumentele, ci și dreptul acestora de a fi într-adevăr „ascultate", instanțele de judecată având în consecință obligația de a proceda la o examinare efectivă a susținerilor părților, fiind obligatorie motivarea corespunzătoare a hotărârilor judecătorești. Astfel, un argument al cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță, necesită „un răspuns specific și explicit" (*Ruiz Torija și Hiro Balani vs Spania, 09/12/1994, Higgins vs Franța 19/02/1998)*.

În speță, Colegiul reține că instanța de fond a avut obligația pozitivă desprinsă *inter alia* din art. 6 CEDO, de a justifica de o manieră obiectivă faptul întrunirii în circumstanțele speței a condițiilor în care legea procesual civilă, admite aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii și anume a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de intimatul-reclamant ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Or, faptul inițierii unei acțiuni judiciare de recuperare a plăților, cât și faptul existenței unor cauze civile pe rolul instanțelor de judecată, în care recurenta are calitatea de pârâtă sau rea credința recurentei invocată *in abstracto* de către intimată, nu explică de o manieră obiectivă, iminența riscului imposibilității executării eventualei hotărâri pronunțată împotriva recurentei.

În același context Colegiul reiterează, că potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale, motiv din care în virtutea prezumției legale care operează în favoarea recurentei și care nu pot fi deturnate de o manieră arbitrară în afara unui proces judiciar conform standardelor de echitate stabilit de lege, *„buna credință"* și prezumția nevinovăției până la proba contrarie în acțiunile civile, operează în favoarea recurentei. Or, simplu fapt de inițiere a acțiunii civile împotriva intimatului, nu justifică imposibilitatea executării eventualei hotărâri judiciare sau *„rea credința"* acestuia, prezumția bunei credințe operând până la proba contrarie.

În același context Colegiul reține, că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică

(hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015). Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem *(hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).*

Raportând principiile constituționale redate, la circumstanțele speței, Colegiul reține că aprecierea subiectivă a riscului imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești, în lipsa unor argumente clare și obiectiv justificate, reprezintă o modalitate defectuoasă de înfăptuire a justiției contrară principiului constituțional al legalității în sensul definit de Curtea Constituțională, *„latitudinea judecătorului”* trebuie să fie determinată de o motivație obiectiv justificată, judecătorul având obligația legală, desprinsă din exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, nu doar de a „cita” prevederile legale și principiile de judecare aplicabile speței, dar de a indica circumstanțele concrete care justifică aplicabilitatea acestora, unei spețe concrete.

Principiul legalității are drept consecință obligativitatea respectării legilor, inclusiv de către forul legislativ suprem al statului, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate (*hot. CC 22/2015),* instanțele de judecată nefiind o excepție în acest sens.

Astfel, raportând principiul constituțional expus anterior la motivația din încheierea contestată, Colegiul reține că scopul legal al măsurii asiguratorii, dispusă prin încheierea contestată, este definit la art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă și, în acest sens, deoarece prevederile procesual-civile au un caracter imperativ, nu pot fi supuse unor interpretări extinctive în defavoarea uneia dintre părți sau în sensul extinderii competenților legale atribuite instanței de judecată în materie de ingerință admisibilă în exercițiul unor drepturi garantate de CEDO, în speță, garantate de art. 1 Primul Protocol CEDO, în interesul justiției - asigurarea acțiunii. Or, în încheierea contestată instanța indică corect și întemeiat, din perspectiva exigențelor de probațiune judiciară definite de legea procesual civilă, că simplu fapt al invocării neexecutării unor obligații echivalează cu rea credința pârâtului ar justifica *ipso factum* necesitatea ingerinței în exercițiul dreptului de proprietate, cu titlu de măsură de asigurare a acțiunii și exonerarea recurentei/reclamante de sarcina probațiunii în modul stabilit de legea procesual civilă.

Or, în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (4) Cod de procedură civilă, sunt degrevate de sarcina probațiunii doar faptele care, conform legii, sunt prezumate a fi stabilite, inversarea defectuoasă a prezumției negative de care beneficiază intimații până la pronunțarea unei hotărâri definitive, de către instanța

de fond, nu poate fi admisă în calitate de motiv al ingerinței în exercițiul unui drept protejat de Convenției, în temeiul art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă.

În același context, Colegiul ține să specifice că prima instanță, respingând cerința reclamantului privind instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii, cum și motivarea soluției coroborate cu probele prezentate în acest sens, modul de derulare a raportului juridic și comportamentul fiecăreia din părțile litigante, a ținut cont de proporționalitatea și consecințele acestor măsuri în raport cu fiecare din părți și litigiul propriu zis.

Astfel, din considerente expuse, Colegiul ajunge la concluzia că încheierea contestată este întemeiată, justificarea admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii solicitată de reclamantul/recurent lipsind la moment. Or, materialele și probatoriul prezentat de ultimii sunt insuficiente pentru a concluziona pe marginea riscului invocat, în calitate de temei al aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, iar situația constatată de instanța de fond și de recurs la examinarea pricinii indică la o altă stare de fapt, decât cea pretinsă de recurentă.

În acest sens Colegiul reiterează, că orice restrângere a dreptului de proprietate, poate avea loc doar dacă sunt întrunite exigențele regulii triplului test: limitarea să fie prevăzută de lege, protejează un interes legitim, să fie necesară într-o societate democratică (*Unistar Ventures GmbH contra Moldovei, cererea nr. 21151/04, hotărârea din 09 decembrie 2008; Baroul Partener-A contra Moldovei, cererea nr. 39815/07, hotărârea din 16 iulie 2009*). Or, Convenția vizează protejarea drepturilor de o manieră concretă și efectivă, orice limitări aduse dreptului protejat de art. 1 Primul Protocol din Convenție, devenit precar, inclusiv prin instituirea unor reglementări și/sau limitări, urmează a fi examinate din perspectiva privării dreptului de substanță (*cauza Sporrong și Lonnroth contra Suiediei din 23.09.1982 Marea Cameră*).

Colegiul reiterează, potrivit dispozițiilor art. art. 9, 22, 26 și 27 Cod de procedură civilă, instanța de judecată în procesul civil are un rol diriguitor în organizarea procesului conform exigențelor de contradictorialitate și disponibilitate în drepturi a participanților la proces, nefiind în drept de a interveni în favoarea uneia dintre părți în vederea exercitării în locul părții a sarcinii probațiunii sau propune mijloace de probă în susținerea cerințelor sale.

Mai mult, judecătorul nu este în drept să dispună asigurarea acțiunii doar reieșind din natura juridică, valoarea pretenţiilor reclamantului şi a înscrisurilor anexate la cererea de chemare în judecată, existând astfel riscul de a prejudicia drepturile și interesele legitime ale părților, precum și de a se expune asupra fondului cauzei civile, împuterniciri de care judecătorul nu dispune la examinarea cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii civile.

În acest context, se reiterează că, asigurarea acţiunii civile este o acţiune legală al cărei scop este asigurarea executării unei eventuale hotărârii judecătoreşti

de admitere a acțiunii, fără a prejudicia interesele legitime ale părților în litigiu și respectiv, nu este admisibilă aplicarea arbitrară a măsurilor de asigurare a acțiunii, ținând cont de natura juridică și valoarea pretențiilor înaintate, în lipsa argumentelor întemeiate și a circumstanțelor obiective, a probelor pertinente care ar justifica asigurarea acțiunii.

Astfel, din considerentele expuse și în lipsa unor motive obiectiv justificate, privind existența unui risc iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri judecătorești privind admiterea pretențiilor reclamantei, în modul și forma expusă în cererea de chemare în judecată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține încheierea Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, prin care s-a respins solicitarea părții reclamante de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

Ca consecință, în situația anterior descrisă Colegiul constată, că instanța de fond corect și întemeiat a respins cerința reclamantei, de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, corect a stabilit starea de fapt și corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent speței, adoptând o soluție legală în acest sens, iar motivele invocate de partea recurentă în cererea de recurs fiind formale și neîntemeiate, reducându-se doar la critica subiectivă față de concluziile instanței de fond, necesită a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

Reieșind din cele expuse și în conformitate cu prevederile art. art. 427 lit. a) și 428 Cod de procedură civilă Colegiul, -

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian.

Se menține încheierea Judecătoriei *****, sediul Centru din 03 septembrie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de asigurare a acţiunii depusă de The PUMA SE company, prin intermediul avocatului Chiroșca Dorian, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de The PUMA SE company împotriva IURAN & CO SRL, intervenient accesoriu Serviciul Vamal al RM, cu privire la privind apărarea drepturilor exclusive asupra mărcilor.

Decizia este irevocabilă din momentul adoptării.

Președintele ședinței Ruxanda Pulbere
Judecătorul

Roman Pascari

Ala Malîi